

Зачудо: — тя! Щом наближи тя се отби по пжтеката, която минава зад кавака.

— Тя е, — се уверяваше Добриян — . . . И гледай, секаш знай, че аз я чакам тук!

Сжрдцата на влюбените понякога предусещат. Някаква невидима жица ги сжединява: когато едина пожелава едно другият вече го е вжзжелал; когато едина замисли нещо, другият го е обмислил.

Рада преди да тржгне за вода бе намислила да се спре под кавака и от там да гледа за Добрияна.

— Тук сжм! — се обади заджхнато Добриян.

— Секаш сме се надумали, — отвжрна Рада.

Двамата хванаха ржце с заджхнати гжрди, без да разменят дума.

Те само се гледаха.

Очите горят, ржцете треперят, погледите — светкавици: за думи място не остава.

Пжк защо ли им сж приказки! Ще наидат ли думи да кажат онова, което се не изказва, ще могат ли да го кажат тжй както ги гори и лудей. Мжлчанието е най силното слово и те говореха чрез него. Стискането на пржстите бе най-изразителното средство за предаване на онова, което вжлнува гжрди, пали погледа и вжлнува душата. И те неволно стискаха пржсти, боейки се да се приближат, защото между тех се издига преграда, която под страх на гибел пазят като завет слушан в чаровни приказки от майки и баби.

Рада не мислеше в тоя миг. Тя би припаднала на неговото рамо и би се оставила, както пролетна вейка се излага на топлия лодос, да я гали и ласкай, ала друга сила, несжкрушима, която стои над мисжл и разум, се издигаше в нея силата на онова повеление, което години и под ред: й е слагано в глава и сжрдце: до венчило да пази чистота.

Добриян не знаеше какво става с Рада, ала той се чувствуваше тжй обрадван, че друго не желаше.

Пжрвата любов у мжжа е чиста като цвета на ранно кокиче и не дири друго освен погледи и бленове.

Добриян избега от село, защото неможеше да тжрпи далеч да бжде от Рада. Преоблече се на момиче и носи топ-